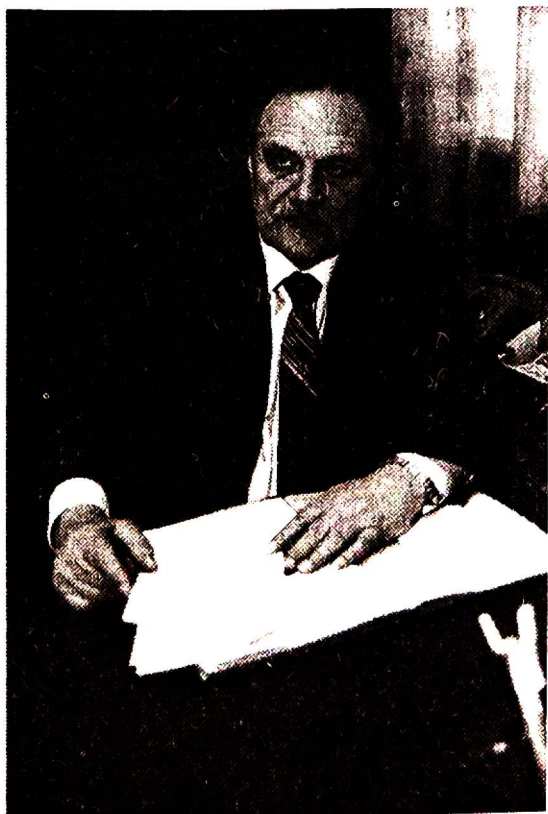

Prof. dr hab. Andrzej Szujecki doktorem *honoris causa* Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie

Professor doctor habilitatus Andrzej Szujecki
– doctor *honoris causa* of the Warsaw Agricultural University

W dniu 24 czerwca 1999 roku w Auli Kryształowej SGGW odbyła się uroczystość nadania tytułu doktora *honoris causa* wybitnemu leśnikowi, entomologowi i

ekologowi, członkowi korespondentowi Polskiej Akademii Nauk, członkowi honorowemu Polskiego Towarzystwa Leśnego, Polskiego Towarzystwa Entomologicznego, podsekretarzowi stanu w Ministerstwie Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa (w latach 1993-1997) – prof. dr hab. Andrzejowi Szujeckiemu. Dyplom doktorski wręczył Promowanemu Jego Magnificencja Rektor SGGW prof. dr hab. Włodzimierz Kluciński w obecności Senatu i bardzo wielu gości.

Promotorem aktu nadania tytułu doktora *honoris causa* był prof. dr hab. Eugeniusz Bernadzki, członek rzeczywisty PAN, profesor Katedry Hodowli Lasu Wydziału Leśnego SGGW.

Uroczystość zgromadziła liczne grono koleżanek i kolegów leśników, przyjaciół, reprezentacje profesorów bratnich Wydziałów Leśnych Akademii Rolniczych z Krakowa i Poznania, entomologów i in. Wielu z gości było magi-

strantami, doktorantami, wychowankami albo współpracownikami przez różne okresy działalności Profesora na Uczelni, w Polskim Towarzystwie Leśnym, w resorcie MOŚZNIŁ i organizacjach społecznych.

Andrzej Szujecki urodził się w 1929 roku w Stawiskach (dawny powiat kolneński). W roku 1940 został wywieziony wraz z rodziną do Kazachstanu, skąd powrócił do Polski przez Iran, Indie i Afrykę. Studia wyższe na Wydziale Leśnym SGGW ukończył w 1953 r. specjalizując się w zakresie ochrony lasu i entomologii pod kierunkiem prof. dr hab. dr h.c. Mariana Nunberga.

Całe swoje życie zawodowe Profesor Szujecki związał z Wydziałem Leśnym SGGW. Od 1953 r. pracuje nieprzerwanie w Katedrze Ochrony Lasu SGGW (obecnie Katedra Ochrony Lasu i Ekologii), zajmuje kolejno stanowiska od zastępcy asystenta do profesora, której kierownikiem był w latach 1982-1993. W 1962 r. Rada Wydziału Leśnego SGGW nadała Mu stopień doktora nauk leśnych, w 1966 r. – stopień doktora habilitowanego. W 1974 r. Rada Państwa nadała Mu tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1980 r. – profesora zwyczajnego nauk leśnych. W uznaniu wybitnych osiągnięć naukowych w 1989 r. został wybrany członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk. Jest On również członkiem rzeczywistym Warszawskiego Towarzystwa Naukowego.

W latach 1970-1975 oraz 1984-1990 był dziekanem Wydziału Leśnego, a w latach 1975-1981 prorektorem SGGW. W latach 1984-1987 był zastępcą sekretarza naukowego początkowo w Wydziale II, następnie w Wydziale V Polskiej Akademii Nauk. W okresie od 1 XII 1993 r. do 18 XI 1997 r. był podsekretarzem stanu w Ministerstwie Ochrony

Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa. Pełniąc te odpowiedzialne funkcje poza uczelnią, nigdy nie przerywał działalności dydaktycznej i naukowej w SGGW.

Z ważniejszych funkcji społecznych pełnionych przez profesora Szujeckiego należy wymienić: stanowisko wiceprezesa Polskiego Towarzystwa Entomologicznego (1967-1975), prezesa Polskiego Towarzystwa Leśnego (1981-1993), przewodniczącego Rady Naukowej Instytutu Badawczego Leśnictwa (1970-1991), Rady Naukowej Instytutu Ekologii PAN (1984-1990), Rady Naukowej Kampinoskiego Parku Narodowego (1989-1993). Był także członkiem Państwowej Rady Ochrony Środowiska (1984-1993), Komitetów Naukowych przy Prezydium PAN "Człowiek i Środowisko" oraz "Global Change", członkiem Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych, członkiem Komisji Nagród MNSzWiT.

W uznaniu zasług został odznaczony Krzyżami: Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Edukacji Narodowej i innymi odznaczeniami. Wyróżniony czterokrotnie nagrodą I stopnia Ministerstwa Edukacji Narodowej (dawniej MNSzWiT), nagrodą I stopnia Ministerstwa Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, nagrodami Wydziału V PAN.

Bogaty ilościowo (214 pozycji) i niezwykle wartościowy merytorycznie (81 twórczych prac naukowych, 14 pozycji książkowych) dorobek zgromadził Profesor Szujecki w ciągu 46-letniej pracy naukowej. Prace te zostały opublikowane w renomowanych czasopismach naukowych krajowych i zagranicznych oraz w wydawnictwach Kongresów międzynarodowych.

Na szczególną uwagę zasługują wydawnictwa książkowe, w tym dzieło o zasięgu światowym – *Ecology of Forest Insects* wydane w holenderskim wydawnictwie W. Junk w roku 1987 oraz równocześnie jako 26. tom *Seriae Entomologica* przez A. Spencera. Także oryginalny podręcznik *Entomologia leśna* (t. I i II, Warszawa 1995), którego autor i wydawca otrzymali nagrody I stopnia.

W twórczości naukowej Profesora można wyróżnić trzy kierunki:

- entomologiczny, w tym: taksonomia i faunistyka owadów (*Staphylinidae*); bionomia owadów leśnych; ekologia owadów;
- ekologiczny (ekosystemowy), w tym: wpływ człowieka na ekosystemy leśne i ich reakcje stresowe; restytucja i rehabilitacja ekosystemów leśnych metodami inżynierii ekologicznej;
- studia nad modelem proekologicznej, wielofunkcyjnej gospodarki leśnej.

W badaniach entomologicznych szczególną uwagę Profesor poświęcił rodzinie *Staphylinidae*, tej najliczniejszej i najmniej poznanej rodzinie chrząszczy. Efektem badań było poznanie rozmieszczenia w Polsce około 850 gatunków tej rodziny, w wielu przypadkach mało znanych lub nowych dla wiedzy form, a przede wszystkim opracowanie bogato ilustrowanych kluczy do oznaczania ponad 500 gatunków występujących w Polsce. Wyróżniającym się i nowoczesnym dziełem jest obszerna monografia *Staphylinidae Bieszczadów Zachodnich* (Warszawa, 1996). Profesor jest także współautorem monumentalnego wydawnictwa Instytutu Zoologii PAN, 23 tomu "Katalogu Fauny Polski" – obejmującego rodzinę kusakowatych. Prowadząc badania nad bionomią owadów leś-

Ogromne problemy z zakresu ochrony lasu jakie musi rozwiązać leśnictwo na wielkim areale zalesionych po wojnie gruntów porolnych (ponad 1 mln ha), jak również konieczność zalesienia na podobną skalę, gruntów wyłączanych obecnie z rolniczego zagospodarowania skłoniły prof. A. Szujeckiego do podjęcia zespołowych badań nad możliwością kształtowania zoocenoz glebowych w zalesieniach. Celem tych badań było określenie możliwości i sposobów kierowania rekonstrukcją biocenoz na gruntach porolnych, a więc przekształcaniem ekosystemu nieleśnego w leśny. Wykazano różnice w strukturze zespołów bezkręgowców zajmujących gleby porolne, gleby w zalesieniach i gleby leśne, rzutujące na zdrowotność i produktywność ekosystemów zalesień.

Dążąc konsekwentnie do zbudowania podstaw ekologicznego doskonalenia lasów, prof. A. Szujecki w 1985 roku opracował koncepcję ogólnopolskiego programu badawczego "Ekologiczne podstawy gospodarki leśnej i kształtowanie zdolności lasu do pełnienia wielostronnych funkcji", który stał się częścią programu CPBP 04.10 "Ochrona i kształtowanie środowiska". Wyniki koordynowanego przez profesora programu, w którym uczestniczyło ponad 30 placówek badawczych z całego kraju, zostały zakończone licznymi publikacjami. Wskazały one na kierunki przemian jakie zachodzą w ekosystemach leśnych Polski.

Zjawisko zamierania lasów, które poruszyło do głębi światową opinię publiczną, stało się również przedmiotem zainteresowań naukowych prof. A. Szujeckiego. Współpracując z Międzynarodowym Instytutem Analiz Systemowych w Luxemburgu opracował monografię o stanie środowiska leśnego w Polsce, której wyniki zreferował na trzech międzynarodowych kongresach naukowych, oraz przedstawił w serii wykładów wygłoszonych w licznych krajach europejskich oraz USA.

Wcześniejsze badania nad przebiegiem sukcesji wtórnej na zalesionych gruntach porolnych, skłoniły Profesora do podjęcia badań nad zoomelioracją tych gruntów. Uzyskane wyniki pozwoliły na zbudowanie modelu funkcjonowania odtworzonego ekosystemu leśnego na gruntach porolnych oraz modelu zabiegów restytucyjnych. Zostały one przedstawione w licznych publikacjach oraz na międzynarodowych kongresach naukowych w USA, Indiach, Szwecji, Budapeszcie. Były szeroko cytowane w literaturze zagranicznej.

Na tle tych badań przedstawił prof. Szujecki koncepcję leśnej inżynierii ekologicznej i nową wizję dyscypliny ochrony lasu, zastępując ją ochroną ekosystemów leśnych. Według tej koncepcji inżynieria ekologiczna staje się łącznikiem między ochroną ekosystemów leśnych a hodowlą i zarządzaniem lasu. Jest to punkt wyjścia do osiągnięcia proekologicznego modelu gospodarki leśnej.

Równoległe z prowadzonymi na dużą skalę badaniami naukowymi Profesor rozwinął szeroko zakrojoną działalność organizatorską. Wg jego koncepcji powstała Stacja Terenowa Kształtowania i Ochrony Ekosystemów Leśnych, która pracowała również w ramach polsko-szwedzkiego programu koordynowanego przez Polską – i Szwedzką Akademię Nauk. Był inicjatorem realizowanych projektów rozbudowy Leśnego Zakładu Doświadczalnego w Rogowie, w tym Centrum Edukacji Przyrodniczo-Leśnej. Zainicjował i zrealizował sześć Sympozjów nt. "Ochrona Ekosystemów Leśnych". Był organizatorem czterech sympozjów poświęconych wynikom badań w CPBP 04.10.

Ogromne problemy z zakresu ochrony lasu jakie musi rozwiązać leśnictwo na wielkim areale zalesionych po wojnie gruntów porolnych (ponad 1 mln ha), jak również konieczność zalesienia na podobną skalę, gruntów wyłączanych obecnie z rolniczego zagospodarowania skłoniły prof. A. Szujeckiego do podjęcia zespołowych badań nad możliwością kształtowania zoocenoz glebowych w zalesieniach. Celem tych badań było określenie możliwości i sposobów kierowania rekonstrukcją biocenoz na gruntach porolnych, a więc przekształcaniem ekosystemu nieleśnego w leśny. Wykazano różnice w strukturze zespołów bezkręgowców zajmujących gleby porolne, gleby w zalesieniach i gleby leśne, rzutujące na zdrowotność i produktywność ekosystemów zalesień.

Dążąc konsekwentnie do zbudowania podstaw ekologicznego doskonalenia lasów, prof. A. Szujecki w 1985 roku opracował koncepcję ogólnopolskiego programu badawczego "Ekologiczne podstawy gospodarki leśnej i kształtowanie zdolności lasu do pełnienia wielostronnych funkcji"; który stał się częścią programu CPBP 04.10 "Ochrona i kształtowanie środowiska". Wyniki koordynowanego przez profesora programu, w którym uczestniczyło ponad 30 placówek badawczych z całego kraju, zostały zakończone licznymi publikacjami. Wskazały one na kierunki przemian jakie zachodzą w ekosystemach leśnych Polski.

Zjawisko zamierania lasów, które poruszyło do głębi światową opinię publiczną, stało się również przedmiotem zainteresowań naukowych prof. A. Szujeckiego. Współpracując z Międzynarodowym Instytutem Analiz Systemowych w Luxemburgu opracował monografię o stanie środowiska leśnego w Polsce, której wyniki zreferował na trzech międzynarodowych kongresach naukowych, oraz przedstawił w serii wykładów wygłoszonych w licznych krajach europejskich oraz USA.

Wcześniejsze badania nad przebiegiem sukcesji wtórnej na zalesionych gruntach porolnych, skłoniły Profesora do podjęcia badań nad zoomelioracją tych gruntów. Uzyskane wyniki pozwoliły na zbudowanie modelu funkcjonowania odtworzonego ekosystemu leśnego na gruntach porolnych oraz modelu zabiegów restytucyjnych. Zostały one przedstawione w licznych publikacjach oraz na międzynarodowych kongresach naukowych w USA, Indiach, Szwecji, Budapeszcie. Były szeroko cytowane w literaturze zagranicznej.

Na tle tych badań przedstawił prof. Szujecki koncepcję leśnej inżynierii ekologicznej i nową wizję dyscypliny ochrony lasu, zastępując ją ochroną ekosystemów leśnych. Według tej koncepcji inżynieria ekologiczna staje się łącznikiem między ochroną ekosystemów leśnych a hodowlą i zarządzaniem lasu. Jest to punkt wyjścia do osiągnięcia proekologicznego modelu gospodarki leśnej.

Równoległe z prowadzonymi na dużą skalę badaniami naukowymi Profesor rozwinął szeroko zakrojoną działalność organizatorską. Wg jego koncepcji powstała Stacja Terenowa Kształtowania i Ochrony Ekosystemów Leśnych, która pracowała również w ramach polsko-szwedzkiego programu koordynowanego przez Polską – i Szwedzką Akademię Nauk. Był inicjatorem realizowanych projektów rozbudowy Leśnego Zakładu Doświadczalnego w Rogowie, w tym Centrum Edukacji Przyrodniczo-Leśnej. Zainicjował i zrealizował sześć Sympozjów nt. "Ochrona Ekosystemów Leśnych". Był organizatorem czterech sympozjów poświęconych wynikom badań w CPBP 04.10.

Przemyślenia i koncepcje wypracowane przez Profesora Szujeckiego w procesie badawczym były konsekwentnie przez niego forsowane w licznych gremiach doradczych i organizacjach naukowych, w których działalności uczestniczył i nadal uczestniczy. Jako wieloletni przewodniczący Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Leśnego był inicjatorem i autorem wielu memoriałów i wystąpień tej zasłużonej dla leśnictwa i dysponującej ponad 100-letnią tradycją organizacji. Informowano w nich Rząd i Sejm o zagrożeniach lasów stanowiących nieodłączny element współczesnej cywilizacji, o potrzebie wypracowania ekologicznego modelu gospodarki leśnej, o potrzebie ustanowienia długofalowej polityki leśnej Państwa, o konieczności opracowania nowej ustawy o lasach i gospodarce leśnej. Poglądy te przedstawił Profesor na II i III Kongresie Nauki Polskiej, na posiedzeniach Państwowej Rady Ochrony Przyrody i Państwowej Rady Ochrony Środowiska. Zostały one rozpowszechnione w czasie debaty w sekcji ekologicznej okrągłego stołu.

Widząc możliwość szerokiego i szybkiego wdrożenia do praktyki gospodarczej osiągnięć nauk leśnych, Profesor przyjął w 1993 roku zaproponowane mu stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa. Organizował zespoły kierowane przez Instytut Badawczy Leśnictwa i Wydział Leśny SGGW, które przygotowały kilkadziesiąt opracowań rozwijających koncepcję modelu proekologicznej, wielofunkcyjnej gospodarki leśnej. Profesor opublikował wyniki swoich studiów nad polityką leśną państwa m.in. w referacie wprowadzającym na Kongresie Leśników Polskich. Warto przy tym wspomnieć, że prof. A. Szujecki był inicjatorem zwołania tego Kongresu i przyczynił się w walny sposób do realizacji tego tak ważnego w ostatnim półwieczu wydarzenia w leśnictwie polskim.

Zasady proekologicznej gospodarki leśnej znalazły wyraz w Ustawie o lasach z 1997 r., zostały wdrożone w Lasach Państwowych, m.in. w Leśnych Kompleksach Promocyjnych organizowanych wg koncepcji Profesora i w zredagowanej przez niego "Polityce leśnej państwa", przyjętej przez Rząd RP w 1997 roku. Zmiany w leśnictwie polskim, które zaszły z inicjatywy i pod kierunkiem Profesora usytuowały Polskę w czołówce krajów doskonałych swoją politykę leśną. Osiągnięcia te przedstawił On na szerokim forum: m.in. na światowej konferencji FAO, Komisji Trwałego Rozwoju ONZ, w Klubie Brukselskim, na XII Światowym Kongresie Leśnym, na Konferencjach Stron Konwencji o Różnorodności Biologicznej. Referował je również w kraju na Zgromadzeniu Ogólnym Polskiej Akademii Nauk, na posiedzeniu Rady Leśnictwa, Państwowej Rady Ochrony Środowiska, na Kongresie Leśników Polskich.

Działalność dydaktyczna Profesora Szujeckiego na Uczelni wyraziła się wykształceniem wielu wartościowych absolwentów. Pod jego kierunkiem wykonano ponad 80 prac magisterskich. Organizował oraz osobiście prowadził liczne szkolenia służby leśnej w zakresie ekologizacji gospodarki leśnej. Jak już wspomniano, stworzył własną szkołę naukową, w której promował dziewięciu doktorów, spośród których trzy osoby uzyskały stopień naukowy doktora habilitowanego, a dwie dalsze – tytuł naukowy profesora. Był recenzentem ponad 50 rozpraw doktorskich i habilitacyjnych, wniosków o nadanie tytułów naukowych, w tym również tytułu doktora *honoris causa*.

Promotor nadania tytułu, prof. dr hab. Eugeniusz Bernadzki, przedstawiając osiągnięcia Profesora Szujeckiego stwierdził, że jest on wybitną osobistością w nauce światowej,

twórcą nowatorskich koncepcji naukowych i oryginalnej szkoły naukowej związanej ściśle z Wydziałem Leśnym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.

We wszystkich dziedzinach, w których działał, Profesor A. Szujecki wyróżniał się talentem organizatorskim. Posiadał zawsze jasno sprecyzowaną wizję celów, czy to naukowych, czy też z zakresu polityki leśnej i potrafił dobrać i zmobilizować liczne grupy ludzi te cele realizujących.

Osiągnięciem, dzięki któremu Profesor Szujecki wpisał się na trwale do historii rozwoju polskiego leśnictwa była koncepcja proekologicznego modelu leśnictwa, wdrożenie zasad proekologicznej, wielofunkcyjnej gospodarki leśnej w Lasach Państwowych i wprowadzenie jej do "Polityki leśnej państwa" przyjętej przez rząd RP. W ten sposób osiągnął rzadko spotykany sukces uczonego, by wyniki jego badań, studiów i przemyśleń zostały na tak dużą skalę wdrożone do praktyki i zapoczątkowały przełom w polityce leśnej kraju.

W zakończeniu swojego wystąpienia prof. E. Bernadzki powiedział: *Przedstawione osiągnięcia i zasługi Profesora doktora habilitowanego Andrzeja Szujeckiego, członka korespondenta Polskiej Akademii Nauk, dla nauk leśnych, leśnictwa, dla Uczelni, dla której pracował 46 lat świadczą, że jako wybitny uczony o ugruntowanej pozycji w nauce światowej, jako osobistość o wybitnych zasługach dla leśnictwa polskiego, jako wielce zasłużony dla rozwoju Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego – profesor, dziekan i prorektor, dobrze zasłużył na wyróżnienie najwyższą godnością akademicką – zaszczytnym tytułem Doktora Honoris Causa Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.*

Z kolei w wystąpieniu Profesor Szujecki nawiązał do epizodów z okresu tułaczki wojennej. Wspomnił wielkich swoich nauczycieli m. in. prof. dr hab. h.c. Mariana Nunberga, którzy swoimi badaniami i myślami skierowali uwagę uczniów na stany przyrody, zjawiska i procesy przyrodnicze zależne od człowieka i stąd najpowszechniejsze, których popolitość ukrywa ich znaczenie i skutki dla gospodarki. Według Profesora narastająca obawa o zagrożenie trwałości środowiska leśnego wymaga rozpoznania różnego rodzaju stresów, którym podlega ekosystem, odróżnienia stresów antropogennych od naturalnych, wymaga rozpoznania potencjału homeostatycznego ekosystemów i opracowania takiego postępowania gospodarczego, by zachowane zostały zasoby przyrodnicze i zdolność ekosystemów do zrównowazenia. Zadaniem tym ma się zająć inżynieria ekologiczna, nauka - inżynieria jako podstawa ochrony ekosystemów leśnych czyli hylosozologia, która ma wyraźnie interdyscyplinary charakter scalający nauki leśne i biologiczne.

Dziękując J.M. Rektorowi, Senatowi, Dziekanowi Wydziału Leśnego, Promotorowi za to wszystko co Uczelnia w ciągu półwiecza Mu ofiarowała, za pełne wsparcie moralne, czego szczególnym wyrazem jest przyznany tytuł honorowy Szkoły, Profesor Szujecki zakończył fragmentem wiersza H. Skolimowskiego:

*Lasy to świątynie dostojne,
Drzewa to ołtarze wysmukłe
A my jesteśmy skromnymi kapłanami
W służbie leśnych bogów.*

Na zakończenie tej podniosłej i niezapomnianej uroczystości chór akademicki SGGW odśpiewał *Gaudeamus*.

***

W uzupełnieniu tychże niekwestionowanych zasług Profesora Szujeckiego w nauce, w leśnictwie, w organizacji badań i działalności społecznej, wypada mi jako jednemu z jego wychowanków i współpracowników wspomnieć o Jego zdolnościach narratorskich i literackich, czego wyrazem było niezwykle interesujące ukazanie swoich wspomnień z okresu tułaczki wojennej w książce pt. "Do rozstajnych dróg, czyli rozliczenie z dzieciństwem", która ukazała się wiosną tego roku. Wielu z gości uczestniczących w uroczystości miało okazję bezpośrednio od Autora uzyskać dedykację i podpis.

Henryk Tracz

Summary

Professor doctor habilitatus Andrzej Szujecki – doctor *honoris causa* of the Warsaw Agricultural University

On the day of 24 June 1999 in the Warsaw Agricultural University there was a celebration of honouring professor doctor habilitatus Andrzej Szujecki with the title of doctor honoris causa, bestowed on him by the Senate of that University for outstanding achievements in the protection of forest ecosystems, and especially: for formulating a concept of forest ecological engineering; for creating an original scientific school with well-grounded position in the science; for elaborating a concept of pro-ecological model of forestry implementing rules of pro-ecological multiple-function forest management in the State Forests and introducing it into the State forest policy adopted by the government of the Republic of Poland; for great merits for the development of the Warsaw Agricultural University, especially of the Forestry Faculty and the Forest Experiment Station at Rogów.

Professor doctor habilitatus Andrzej Szujecki was born in Stawiska in 1929. In 1940 deported together with his family to Kazakhstan he returned to Poland via Iran, India and Africa in 1947. He graduated in 1953 at the Forestry Faculty of the Warsaw Agricultural University with specialisation in forest protection and entomology. Since 1953 he works in the Chair of Forest Protection of the Warsaw Agricultural University, and he was its head in the years 1982-1993. He accomplished his doctorate thesis in 1962, habilitated in 1966, got the title of associate professor in 1974, and professor in 1980. Professor Andrzej Szujecki is the author of over 200 publications, in which books: Ecology of forest insects (domestic and foreign editions) and Forest entomology. In the years 1970-1975 and 1984-1990 he was dean of the Faculty of Forestry, Warsaw Agricultural University, and in the years 1975-1981 – prorector of the Warsaw Agricultural University. Since 1989 he is member-correspondent of the Polish Academy of Sciences, honorary member of the Polish Forest Society and the Polish Entomological Society. In the years 1983-1997 working as deputy minister in the Ministry of Environmental Protection, Natural Resources and Forestry he elaborated and implemented the Polish Policy of Complex Protection of Forest Resources.